

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 4. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124146496/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Røre; men de sorte Tingester var her mere af forskellig Størrelse, og de bevægede sig mellem hverandre med meget forskellig Fart.

Jeg stod netop og tænkte paa, at hvis begge Parter vilde vedblive at holde den samme Kurs, vilde de lige saa sikkert tørne sammen, som vi en Gang i Bristolkanalen tørnede sammen med den Damper, der kom for Vejret ned paa os og puttede sin Stævn hele tolv Fod ind i vor Bak; og just som jeg tænkte herpaa og huskede, hvor slemt den lille Youngman kom til Skade, glimtede det fra over tusinde Steder paa begge Sider, og Lyden fra Skuddene kom ned til mig, og derpaa Raab og hvinende Skrig og den uhyggelige Skuren og Knagen af svære Skuder, som tørnede voldsomt mod hinanden. Hu, ha! tænkte jeg; der gaar det hedt til; bare de ikke tager fejl, og skyder paa Jagten; jeg vilde dog nødig lade mit Liv af en Fejltagelse. Men de skød dog ikke paa Jagten, det var nu sikkert nok; men paa hverandre skød de, saa det var en Gru. Ja det var en Kamp, en Bataille, hvortil Østersøens Bølger maaske endnu ikke havde set Magen. Men skønt jeg stirrede og stirrede og grublede og tænkte paa mine Historiebøger, kunde jeg ikke hitte ud af, mellem hvem Bataillen stod; — men det var jo rigtignok ogsaa kun et Syn; i det mindste sagde Jens Kofod næste Morgen, at han havde ikke set Spor af nogen Bataille, undtagen mellem Rotterne i Lasten.

Maanen stod nu lavt paa Himlen. Jagten gik sin Gang gennem Søerne; Kokken var gaaet ned, og Skipperen sad ved Roret, ganske stille, med det samme aldrende Udseende, og uden at lægge Mærke til andet end til Nokken paa Klyverbommen og Kompasset i Nat-huset. Jeg syntes ordentlig, at han var uhyggeligere at se paa end Synet, og jeg vendte derfor atter mine Øjne derhen.

Tætte Røgskyer indhyllede det næsten ganske, men en Gang imellem, naar Vinden spredte Skyerne, saa' jeg af den Jammer og Elen-dighed, som Slaget førte med sig, idet Stumper og Stykker af de sorte Tingester forsvandt i Havet, og sommetider en hel sort en paa en Gang; og saa gøs det i mig, og mit Hjærte vendte sig indenfor min Trøje. En Gang imellem kom der et stærkt og pludseligt Skin med en afskyelig Bragen, og saa haglede der endnu flere Stumper og Stykker ned i Vandet. Ved et af disse stærke Lys, som jeg vel kan tænke sendte mange stakkels Mennesker ind i Evigheden, syntes jeg, at jeg ligesom kunde skelne et Flag, eller maaske var det en stor, sort Fugl midt i alt det lyse. Ogsaa et andet Flag syntes jeg at kunne faa Kig paa, men det kan lige saa godt have været en rød og hvidglødende Gnist i Luften.

Jeg stod og stirrede paa dette Syn, indtil det forsvandt aldeles i Damp og Tæge. Jeg vilde have givet mange Aar af mit Liv for at have faaet Vished om, hvem af de to Parter, der vandt. Jeg havde